

Llicenciat fantasma per la UIB

El *Diccionari de la literatura catalana* diu que Josep Albertí i Morey (Capdepera, Mallorca, 1950), poeta i assagista, és llicenciat en dret per la Universitat de les Illes Balears. No és cert. Va començar els estudis de lleis com a alumne lliure de la Universitat de Saragossa, el 1968, i va fer només el primer curs.

Salt de frase difícil de pair

El narrador d'*El cementiri de Praga* escriu, parlant d'una fonda, que els "homes de ciència menjaven sols, com jo", i, a la frase següent, segons la versió de Random House Mondadori encarregada a Carme Arenas, segueix: "La primera coneixença va ser el doctor Du Maurier". No diu que menjaven sols? Eco no es contradiu pas, perquè no fa pas saltar el narrador d'una frase a l'altra, entremig hi posa aquesta: "Però, dopo che per alcune volte si è stati vicini di tavola, si inizia a far conoscenza". És a dir, "però, després d'haver estat diverses vegades veïns de taula, es comença a establir-hi relació".

Company absent

Amadeu Hurtado (*Quaranta anys d'advocat. Història del meu temps. 1894-1936*) recorda que entre els acadèmics que van contribuir més al lluïment de les sessions sobre dret públic, celebrades a Barcelona el 1935, hi havia el company Danés. Es refereix a Antoni de P. Danés Casabosch, autor del llibre *Evolució del parlamentarisme* (1930). L'índex onomàstic del llibre, ara reeditat per Edicions 62, s'oblida d'incloure'l.

Els animals, discriminats

Pompeu Fabra va dir que un dels sentits de *faramalla* és el que indica un "conjunt de persones renoueres". A partir de l'Alcover/Moll, Enciclopèdia i el GD62 han vist que el conjunt pot ser també d'animals. Així l'utilitza Víctor Català: "Darrere seu sortí tota la llocada: una faramalla de pollets". El DIEC2 manté, coixa, la definició.

'La nissaga catalana del món clàssic' estudia la tasca de 165 humanistes de tots els temps

Amb l'esperit de la inscripció "Coneix-te tu mateix" que figurava al frontispici del temple d'Apol·lo, Montserrat Tudela i Penya, llicenciada en filologia grega, i Pere Izquierdo i Tugas, arqueòleg, han impulsat l'obra col·lectiva *La nissaga catalana del món clàssic*, un recull de semblances de les personalitats culturals que, al llarg dels segles, han estat atents al món clàssic, des de la literatura o les ciències humanístiques, incloent-hi la filologia, fins a l'arqueologia, la història, l'arxivística, la filosofia, el pensament polític i la sociologia, arreu de les terres de parla catalana.

Montserrat Tudela i Pere Izquierdo han coordinat, durant tres anys, l'elaboració del llibre, un volum de 550 atapeïdes pàgines en el qual més d'un centenar d'autors han descrit cent seixanta-cinc personatges de les nostres lletres i el nostre pensament, des de Sunifred Llobet, traductor de llibres àrabs d'astronomia al llatí, l'Abat Oliba i Ramon Llull fins a l'escriptora Maria-Mercè Marçal, desapareguda el 1998, i l'arqueòleg Xavier Dupré, desaparegut el 2006.

Entre els autors de les semblances trobem noms de primera fila, molt coneguts, com Manuel Mundó, Lola Badia, Salvador Giner, Eulàlia Duran, Antoni Pladevall, Miquel Sitjar, Mariàngela Vilallonga, Vicent Salvador, Agustí Alcoberro, Dolors Condom, Josep Ferrer i Costa, Jordi Malé, Carles Miralles, Eva Serra i Antoni Seva.

Hi ha dos camps absents, que mereixerien per si sols llibres específics, el de les arts plàstiques i el de la legislació, dos àmbits on la tradició clàssica té una presència abassegadora. El volum té altres límits, reconeixen els coordinadors de l'obra: no hi pot haver tots els catalans que s'han ocupat del món clàssic d'una manera o altra, perquè la tasca seria infinita. El que caldrà veure, a l'hora de jutjar l'obra, és si alguns dels absents són o no noms menys importants, i de menor relació amb el món clàssic, que els presents.

El llibre, editat per la revista *Auriga* (www.auriga.cat), és un homenatge a un corrent de pensament que ha nodrit i ha fet desenvolupar la nostra cultura des que el llatí, impregnat de mots i de fonètica ibèrica, enriquit pel grec i trufat de paraules germàniques, contribuï a conformar el català.

Els dos coordinadors han plantejat l'obra com un diàleg a través del temps entre els qui ja no hi són i els qui en són hereus. És un intent de trobar les interaccions i les aportacions de les persones des de diverses dimensions i perspectives del món clàssic i d'establir les relacions de mestratge i col·laboració que hi ha entre els protagonistes.

L'atractiu de l'aplec, diu Salvador Giner, president de l'Institut d'Estudis Catalans, a la presentació, és que l'obra de cada "classicista" està descrita per un altre "classicista", una "fórmula original que, alhora, prova feaentment fins a quin punt els qui som ara vius ens sentim lligats als nostres predecessors, i el nostre lligam amb el món clàssic passa de manera ben òbvia i volguda pel fet d'entendre aquest país nostre com un fill directe d'aquell".

REVISTA AURIGA

La filòloga Montserrat Tudela i l'arqueòleg Pere Izquierdo, coordinadors de l'obra.